

Prairiebrand

Prairiebrand

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow
Coverontwerp: Amanda M via Fiverr
ISBN: 9789403799421
© 2025 M.G. Crow

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

Proloog

Texas, einde 18de eeuw

Zijn verdriet maakte plaats voor een nieuw gevoel. Haat raasde in hem als een vernietigende storm. Wat hij zijn gezin had ondergaan, zou hij nooit kunnen vergeven. De daders waren voor hem geen mensen meer.

Drie dagen eerder had Geestprater zijn vrouw voor hun woning vermoord aangetroffen. Naakt en onteerd lag ze in een plas bloed, met hun zoon naast haar. Het toegetakelde lichaam van de twaalfjarige jongen getuigde van zijn vruchteloze poging zijn moeder te verdedigen. Binnen trof Geestprater de lichamen van zijn dochters aan. Wat de meisjes was aangedaan, tartte elke verbeelding. Gillend was hij naar buiten gerend.

Zijn vermoorde stamgenoten lagen overal, verspreid tussen en in de geplunderde wikiups. Sinds een andere stam hun jachtgebied had ingenomen, waagde zijn volk zich nog zelden aan de bizonjacht. Noodgedwongen hadden ze zich aan landbouw gewaagd. Had dit hen zwakker gemaakt? Waarom moesten de vrouwen en kinderen dit gruwelijke lot ondergaan? Deze vragen dreven Geestprater tot waanzin.

In gedachten hoorde hij zijn voorouders smeken niet toe te geven aan zijn macabere plannen. De andere mannen hadden hem nodig. Ook zij waren hun vrouwen en kinderen kwijt. Maar als hij zich aan de duisternis overgaf, kon hij wraak nemen voor hun verlies. Dat de moordenaars ongestraft zouden weggkomen, was voor hem ondenkbaar.

“Laat het los. Bekommer je om je broeders.” De geest van zijn vader verscheen voor hem in de heilige grot waarin hij zich had teruggetrokken. Hij kon het advies van zijn voorouders gebruiken, maar dat van zijn vader was niet wat hij wilde horen.

“Laat ze ook afzien. Anders zullen ze nooit stoppen,” fluisterde een andere stem, die hem koude rillingen bezorgde. Hierop had Geestprater gewacht.

In zijn hand rustte een scherp mes. Even aarzelde hij. De duistere stemmen in zijn hoofd vertroebelden zijn gezond verstand. De geest van zijn vader mocht smeken wat hij wilde, zijn besluit stond vast.

Hij was tot het uiterste bereid om de moordenaars van zijn gezin en hun nazaten hetzelfde lot te laten ondergaan. Zijn wens was dat in elke generatie meerdere van hun vrouwen en kinderen zouden sterven.

“Zorg dat niemand van mijn mensen de vloek ongedaan kan maken,” zei hij, terwijl hij het lemmet in zijn arm zette en zijn aders doorsneed. “Het kan alleen stoppen als een van de beesten die de vrouwen en kinderen hebben vermoord, kan samenwerken met een andere vijand. Dan pas zal mijn ziel verlost worden.”

Er waren twee volkeren die het zijne kwaad berokkenden: de Comanche, die achter de slachting zaten, en de blanken, die hij geen haar beter achtte. Gezien hun onderlinge haat beschouwde Geestprater de kans dat de vloek ooit verbroken zou worden als uiterst klein. Dat dit inhield dat zijn ziel eeuwig zou dolen, nam hij er graag bij.

Zijn mensen, de Dne — door buitenstaanders Apache genoemd — kenden de gevaren van de andere kant. Een andere medicijnman zou de vloek zeker willen verbreken. Daarom sprak hij hem zo uit dat geen enkele stamgenoot dat ooit zou kunnen.

Een ijzige wind sneed langs zijn lichaam. Geestprater bevond zich in een onbekend universum waar duistere demonen heersten. Hier konden zijn voorouders hem niet meer bijstaan. Hij staarde in twee gloeiende, rode ogen in een groteske wolvenkop die iets vertrouwd uitstraalde. Het wezen leek op een grote, zwarte wolf met menselijke trekken.

“Kom,” zei de demon. Hij sperde zijn muil open. “Ik zal je leren hoe je sterker kunt worden. Volg mij, en zij zullen jouw leed in meervoud terugkrijgen.”

Geestpraters lichaam lag roerloos in de grot. Zijn ziel vertrok samen met de demon naar een andere dimensie. Ooit zou hij leren hoe hij de elementen moest beheersen, vooral de bliksem. De demon deed geen loze beloften. Geestprater had het werk van de duistere kant al gezien. Hij wist tot wat dit wezen in staat was.

Zijn mentor en voorouders hadden hem geleerd deze duisternis te bestrijden. Nu omhelsde hij haar met open armen.

Laat het los. Bekommer je om je broeders. Als een mantra klonk zijn vaders waarschuwing in zijn hoofd. Hij sloot zich ervoor af en wendde zich tot de grijnzende demon.

1

Texas, 1850

Theresa triomfeerde toen de vijf flessen, die in een rij op een steen stonden opgesteld, aan diggelen vlogen. De scherven belandden vlak voor haar voeten. De luide knallen leidden haar niet af. Ze was intens gefocust op het geweer en haar houding, om te voorkomen dat ze haar sleutelbeen zou breken door de terugslag. De hakken van haar veterlaarsjes waren stevig in het zand geplant, zodat ze niet achterover zou vallen.

Ontspannen blies ze een rode lok en de kruitdampen uit haar gezicht. Het nieuwe vuurwapen kon meerdere schoten achter elkaar lossen. Dat was handig, mocht haar leven ervan afhangen. Ze hoopte echter nooit in zulke situaties terecht te komen.

Nu ze de stad achter zich had gelaten en zich op de prairie bevond, wilde ze op alles voorbereid zijn. Geen zakkenrollers meer om voor op te passen, wel wilde dieren. Of erger nog: inboorlingen die haar konden doden of ontvoeren. Alleen al die gedachte joeg haar de rillingen over het lijf. Gelukkig had haar broer haar in het geheim leren schieten.

“Ik heb ze allemaal geraakt, Jake,” zei ze trots.

Jake haalde zijn handen van zijn oren en knikte zwijgend. Mocht hun vader weten dat hij zijn zus een geweer leerde hanteren, dan zou hij er goed van langs krijgen.

Theresa en Jake waren die dag bij de broer van hun vader gearriveerd. Ze hadden hun oom nog nooit ontmoet. De tieners hadden gemerkt dat hij en zijn vrouw niet echt bij hun ouders pasten. Ze wilden zich niet bemoeien met wat hun vader met zijn broer te bespreken had. Het terrein was groot genoeg voor schietoefeningen, dus dat gaf hen een excuus om ervandoor te gaan.

Gelukkig had hun vader geen vragen gesteld. Theresa was ervan overtuigd dat zij en Jake eerder in de weg liepen, en dat hij hen daarom had laten gaan.

“Terry, ik denk dat we beter kunnen teruggaan. Straks vertrekken ze zonder ons.” Jake richtte zijn blik op zijn schoenen.

Theresa overhandigde hem het wapen. In zijn haast greep de jongeman het bijna bij de hete loop vast. De strenge blik van zijn zus deed hem net op tijd naar de kolf grijpen. Het scheelde niet veel of hij had zijn handen verbrand.

“Wat vind je van oom Bill?” vroeg Jake. “En tante ... hoe heet ze nu alweer?”

“We mogen haar Rosita noemen,” antwoordde Theresa. “Vraag me ook niet om haar echte naam uit te spreken.”

“Heb je gezien hoe pa haar bekeek?”

“Dat is zijn probleem.” Theresa haalde haar neus op. “We kennen zijn mening over mensen met een andere huidskleur.”

“Wat vind jij van oom Bill?”

“Hij is raar. Anders dan ik me had voorgesteld op basis van vaders beschrijving.”

“Jake! Terry!” Hun vader riep hen op dwingende toon.

Jake liet zijn schouders hangen. Als hun vader niet vrolijk klonk, was hij het ook niet. Volgens Theresa wilde hij zo snel mogelijk vertrekken. De manier waarop hij zijn broer had begroet en diens vrouw had aangekeken, had haar genoeg duidelijk gemaakt.

“Zou hij weten dat ik je heb laten schieten?” vroeg Jake.

“Ik denk niet dat ze ons hier kunnen zien,” probeerde Theresa hem gerust te stellen, al trilde ze op haar benen. Haar woorden waren nog niet koud, of de dreigende bariton van hun vader herhaalde hun namen. Ze konden best opschieten.

Toen ze hun ooms blokhut naderden, hield Theresa instinctief halt, alsof iets haar wilde beschermen. Ze nam Jakes arm en belette hem verder te gaan.

Stilzwijgend observeerde ze wat er gaande was. Haar vader stond met gekruiste armen voor zijn borst tegenover zijn broer. Ze vermoedde dat er iets grondig mis liep tussen hen en bleef liever even uit het zicht.

“Hij heeft ons nog niet gezien,” fluisterde ze.

“Maar als ...”

“Ssst.” Theresa drukte een vinger op haar lippen.

Ze zag zweetdruppels op Jakes voorhoofd verschijnen. Haar broer staarde haar met open mond aan, alsof hij geloofde dat ze haar leven beu was. Ze wist hoe bang hij was, al verborg hij het uit trots.

Bill Collins zat tegenover zijn broer en diens vrouw, Margaret. Roberts kille blik deed hem beseffen dat er in de tweeëntwintig jaar sinds hun laatste ontmoeting weinig was veranderd. De grijze strepen in zijn lichtbruine haren waren het enige verschil dat hij kon opmerken. Verder had Robert dezelfde kille blauwe ogen als hun vader, de man voor wie Bill een diepe afkeer had ontwikkeld.

De argwaan in Roberts blik opende oude wonden. Met opgehaalde neus had zijn broer hem begroet. Het deed hem pijn dat de man die hij in hun kindertijd beschermde een vreemde voor hem geworden was. Dat zijn haren naast grijs ook lang waren geworden en hij zijn baard had laten groeien, paste niet in het ideaalbeeld van de afgeborstelde Robert.

Bill wenkte zijn vrouw hem nog een beker bier te brengen. Robert gunde haar geen blik waardig. De afkeer tussen hen was wederzijds. Bill had wel verwacht dat zijn broer zijn nieuwe echtgenote zou afkeuren. De kilte waarmee hij haar behandelde, kwam toch harder aan dan hij had ingeschat.

“Je mag Rosita niet,” zei hij toen ze uit het zicht verdwenen was. Haar voorstel om buiten te zitten was niet alleen om van het mooie weer te genieten. Ze moest af en toe aan de boze blikken van haar schoonbroer kunnen ontsnappen.

“Je had me laten weten dat je hertrouwd bent, maar ...” Robert maakte kokhalzend een wegwerpgebaar.

Bill beet op zijn tong om niet te zeggen wat hij dacht. Hun vader had hen geleerd dat enkel een blanke huid een blanke ziel kon bevatten. Een mening die hij had herzien.

“Ben je Sylvia nu al vergeten?” vroeg Robert met argwaan in zijn stem.

“Nee! Rosita heeft me geleerd niet weg te treuren. Ik weet dat ze jong genoeg is om mijn dochter te kunnen zijn. Ik denk trouwens dat ze jonger is dan mijn zoon, die ik met Sylvia kreeg. Ze zijn in het kraambed gebleven. Ik kan de tijd niet terugdraaien.”

“Ze is niet zoals wij,” snauwde Robert.

Bill ging er niet op in. Het had geen zin om zijn broer te overtuigen. Hij moest zich erbij neerleggen dat hij helemaal hun vader was. Dankbaar nam hij de bierpul aan, die Rosita hem overhandigde. De vrouw ontweek de neerbuigende blik van haar schoonbroer en ging naast hem zitten.

“Heb je nog iets te zeggen?” Bill richtte zich tot Margaret, die de hele tijd stilzwijgend in haar thee had zitten roeren.

“Het is lekker,” zei ze met een geforceerde glimlach.

“Jake en Theresa zullen hier snel zijn, zoals je hen hebt geroepen,” zei Bill, lichtjes geïrriteerd. “Ik raad jullie sterk aan deze nacht hier te blijven.”

“William, je aanbod is ...” Robert maakte een afwerend handgebaar en wierp een verpletterende blik op zijn exotische schoonzus, die niet onder de indruk leek.

“Het is nu Bill. Stop met dat formele gedoe. Hier ben je niet de opzichter in de fabriek. Volg mijn advies. Deze nacht is de maan vol. Dan zou ik niet reizen, Rob. Er zijn vijanden op pad. Als je nu gaat, komt die plantage er nooit. Hoe ben je trouwens op dat idee gekomen?”

“Door een kennis. Ik heb een goede partij voor Theresa gevonden. Dan hebben we een ruim startkapitaal om negers in te zetten.” Robert kon het niet verdragen dat zijn naam werd afgekort.

Bill had geen zin om komedie te spelen. “Ik weet hoe vader dacht over mensen met een andere kleur. Als trapper moet ik met de inheemse bevolking samenwerken. Zo heb ik Rosita leren kennen. Vader was fout.”

Robert haalde zijn neus op. “Margaret en ik willen zo snel mogelijk vertrekken. Jake en Terry zijn elk moment terug.”

Bill schudde zijn hoofd. “Herinner je je nog dat onweer toen je vijf was? Vader en moeder wilden niet dat je bij hen schulde, dus ik zorgde ervoor dat je bij mij terecht kon.”

“Ik ben nu een volwassen man en kan mijn gezin wel beschermen. Van onweer ben ik al lang niet meer bang.” Robert kneep zijn hand tot een vuist.

Bills hart brak. Daar ging de illusie dat zijn twee jaar jongere broer over enige empathie zou beschikken. Het was hem niet ontgaan dat Margaret er als een zwijgende voetveeg bij zat. Ongewild had hij met haar te doen. Hij vermoedde dat ze na twintig jaar huwelijk zichzelf kwijt was.

“Dus na de arbeiders ga je slaven commanderen,” zei Bill, luidop zonder erbij na te denken.

“Ik zal tenminste geld verdienen met mijn plantage. Jij zit hier met een wilde tussen dode dieren.” Robert stond op. Hij wilde niet langer blijven dan nodig.

Bill stak zijn pijp aan en lette op zijn vrouw. Ze was de dochter van een medicijnman. Hij kende haar gaven en twijfelde er niet aan dat de nachtmerrie waarmee ze hem die nacht had wakker gehouden een toekomstvoorspelling was. Hoe walgelijk hij Robert ook vond, hij wenste hem niet toe wat Rosita hem had toevertrouwd.

“Robert, ik smee het je,” zei hij. “Blijf hier vannacht.”

“Jouw blokhut is te klein voor ons.” Robert schudde zijn hoofd.

“Er hangt kwaadaardige magie in de lucht,” zei Rosita, die haar man bijstond. “Iedereen is deze nacht in gevaar, zelfs de Comanche. Blijf hier. Binnen ben je veilig. Slaap desnoods in mijn mans werkplaats. Ga niet verder op de prairie, of jullie zien het zonlicht niet meer.”

“In een hut vol karkassen slapen? Daar bedank ik voor.” Robert sloeg zijn armen over elkaar voor zijn borst.

Bill gaf de discussie op toen hij Theresa en Jake zag naderen. De nederige houding van de tieners verried dat Robert zijn gezin onder de knoet had.

Hij durfde niet te vertellen dat zijn vrouw Rosita zwanger was, want hij kon zich de reactie al voorstellen. Moest Robert zijn broer niet geweest zijn, dan had hij hem weggejaagd en aan zijn lot overgelaten.

Theresa en Jake vervolgden hun weg naar de blokhut. De manier waarop hun vader voor oom Bill stond, voorspelde weinig goeds. Ze hadden geleerd hem op zulke momenten te ontwijken. Nu was de confrontatie onvermijdelijk.

“Daar zijn de kinderen!” Oom Bill wuifde naar het tweetal. Het was te laat om te ontsnappen.

“Ma, pa, oom Bill, tante Rosita, wat is hier gaande?” vroeg Theresa.

Jake schoof achter haar, alsof hij zich probeerde te verstoppen, wat weinig zin had, aangezien hij een stuk groter was.

Rosita liep naar Theresa en nam haar hand. Een vreemde rilling trok als een beklemmende kilte door haar heen. Ze trilde op haar benen. Haar blik bleef die van haar tante vasthouden. Ze vreesde dat ze betrappt was bij het schieten en verwachtte een uitbrander. Inwendig bevroor ze.

“Je hebt sterke gaven en bent beschermd. Je zult moeten kiezen tussen wie je zou moeten haten maar zal liefhebben, en wie je zou moeten liefhebben maar zal haten.” De woorden die Rosita in trance uitsprak, maakten indruk op Theresa. Instinctief voelde ze aan dat haar tante het goed met haar voorhad. Haar onderbuikgevoel vertelde haar dat de jonge Apachevrouw een gelijkgestemde ziel was.

Een vreemde kracht stroomde door haar heen. Ze kon het niet bevatten. Het was alsof ze zich bewust werd van wat ze in zich had laten sluimeren. Verleden, heden en toekomst vormden op dat moment één geheel. De beelden flitsten zo snel door haar hoofd dat ze geen idee had wat ze zag. Haar bewustzijn kon het niet verwerken. Het was een energie die ze als kind had ervaren. Deze keer was ze intenser. Ze was er zeker van dat Rosita hetzelfde gewaarwerd.

Een hand op haar schouder bracht Theresa uit haar roes.

“Maak ons niet bang,” snauwde Robert met een argwanende blik op Rosita. “En raak mijn dochter niet aan.”

“Jij zult sterven als je nu vertrekt,” zei Rosita zelfverzekerd, terwijl ze haar aandacht van Theresa afwendde.

“Ik luister niet naar roodhuiden.” Robert leidde zijn dochter van Rosita weg, in de richting van zijn vrouw en zoon.

“Vader?” Theresa keek hem met grote ogen aan. Ze wilde zeggen dat ze de waarschuwing van haar tante Rosita ernstig nam. Kon ze die nacht maar bij oom en tante blijven.

“Jij houdt je bek!” snauwde Robert, die dreigend zijn vuist boven haar hoofd hief zodra ze haar mond wilde openen.

Ze beet op haar lip en ging naar haar moeder, die haar theekopje op het houten tafeltje zette en opstond. Jake voegde zich bij hen.

“En dan schrik je ervan dat ze op ons neerkijken!” riep Bill zijn broer na. “Je hebt Margaret goed getemd!”

“Stop met me te beledigen!” bulderde Robert. Hij richtte zich tot zijn gezin. “Naar de kar!”

Theresa spurtte naar de huifkar. Ze had geen zin om haar vader te trotseren. Diep vanbinnen wist ze dat die avond vertrekken een slecht idee was. Een stemmetje in haar hoofd fluisterde dat deze beslissing niet ongestraft zou blijven.

Bill onderdrukte zijn tranen toen hij zijn schoonzus samen met de kinderen naar de huifkar zag spurten om Robert te plezieren. Vooral Theresa had het zichtbaar moeilijk. Hij wenste dat hij het meisje kon helpen. Met een zucht keek hij toe. Ingrijpen zou ongetwijfeld uitmonden in een ruzie, mogelijk zelfs een vechtpartij met zijn broer, waarbij zijn neefje en nichtje gedwongen zouden worden partij te kiezen. Zoiets kon hij hen niet aandoen.

Robert draaide zich om en tikte met zijn wijsvinger tegen zijn slaap, in Bills richting. Daarna stapte hij op de bok en spoorde de paarden aan. De huifkar verdween in een wolk van stof op het pad.

“Dit is de laatste keer dat ik hem zie.” Bill boog zijn hoofd.

“Je hebt gedaan wat je kon. Ga hem niet achterna,” fluisterde Rosita in zijn oor. “Ik denk dat Grote Geest hem om een reden niet zal sparen.”

“Het blijft mijn bloed.”

“Je gaat geen domme dingen doen. Ik wil nu geen weduwe worden,” zei Rosita, terwijl ze haar handen op haar buik legde. “Het is Roberts vrije wil om niet te luisteren.”

“Ik beloof het.” Bill sloeg zijn armen om haar heen. Een knoop trok zich in zijn maag samen bij de gedachte dat zijn broer zou sterven, ook al was het een man die hij niet kon uitstaan.

Rosita drukte een kus op zijn wang en fluisterde: “Jouw hart is zuiver. Theresa heeft dezelfde energie. Ze is niet toevallig op ons pad gekomen.”

Jake en Theresa hadden verhalen over de Comanche gehoord die hen angst hadden aangejaagd. Toch waren ze nog banger voor hun vader. Als hij wilde vertrekken, dan vertrokken ze. Hij duldde geen tegenspraak. Wie het waagde hem op andere gedachten te willen brengen, ontmoette zijn vuisten.

Theresa zat over een boek gebogen te mijmeren. Ze voelde zich op een onverklaarbare manier aangetrokken tot de inheemse bevolking,

al van voor de energie-uitwisseling met haar tante. De weinige keren dat ze deze mensen had gezien, was wanneer ze in de stad waren om goederen te ruilen. Volgens haar ouders waren het wilden, die ze op afstand moest houden.

Graag had ze haar jonge tante met vragen over haar volk overladen. Het was haar niet ontgaan dat de stammen in New York anders gekleed en gekapt waren dan haar tante Rosita. De Mohawk en de Apache waren volgens haar niet met elkaar te vergelijken, al vond haar vader het allemaal één pot nat. Het prikkelde haar nieuwsgierigheid. Ze wilde meer over deze mensen te weten komen. Met tegenzin, maar zonder protest, was ze bij haar oom en tante vertrokken.

De blokhut werd kleiner aan de horizon. Waarom had Theresa het niet aangedurfd om tegen te werken? Ze was er zeker van dat haar oom Bill haar kant zou hebben gekozen. De ontmoeting met de vreemde trapper had haar stof tot nadenken gegeven. Zijn rebelse aard had indruk op haar gemaakt. Ze was niet het enige buitenbeentje in de familie Collins.

Onbewust luisterde ze naar het ritmische tikken van haar moeders breinaalden en wierp een blik op de bok door de opening van de huif. De ruggen van haar vader en Jake interesseerden haar niet. *Frankenstein* van Mary Shelley had haar aandacht. Ze las het voor de derde keer, of probeerde dat tenminste. Haar ogen gleden over de pagina's. De woorden vielen uiteen tot losse letters. Haar gedachten waren elders.

De waarschuwing van haar tante bleef in haar hoofd echoën.

2

Robert was diep teleurgesteld in zijn broer. Hij wilde er niet aan denken dat Bill met zijn jonge bruid halfbloedkinderen op de wereld zou zetten. Daar achtte hij hem toe in staat. Hoe kon hij het superieure blanke ras verraden? Nooit zou Robert zijn neefjes of nichtjes als familie beschouwen. Dat soort zou nooit zijn bloed zijn.

Als overtuigd christen had hij ervan gewalgd dat Bill en diens heidense vrouw geen gebed hadden opgezegd voor de maaltijd. Hij kon zich niet voorstellen dat hij zo laag was gevallen. Hun vader zou zich omdraaien in zijn graf. Had hij dan werkelijk zo weinig respect voor hem?

Theresa kwam in zijn gedachten. Hij vond zijn dochter te stoutmoedig en had een huwelijk voor haar geregeld met een man die haar zou leren hoe ze zich moest gedragen. Dat had hij met haar moeder ook gedaan. Het duurde niet lang of Margaret sprak hem niet meer tegen. Ze boog voor zijn vuisten.

Hij zat voorovergebogen op de bok, alsof de zwaarte van zijn gedachten hem naar voren trok. Jake zat stilzwijgend naast hem, voor zich uit starend.

“Ooit roeien we die wilden uit,” mompelde Robert. Zijn vuisten spanden zich om de teugels.

Zijn zoon knikte, zonder erbij na te denken of hij de mening van zijn vader deelde. Het was een gewoonte geworden.

“Hij is je tante Sylvia al vergeten.” Robert voerde zijn monoloog verder op. Hij ging ervan uit dat zijn zoon aandachtig luisterde. Dat de jongeman aan het knikkebollen was, ontging hem volledig. De vermoeidheid had hen minder alert gemaakt.

Het voorstel om te overnachten bij zijn broer en diens vrouw had Robert met alle plezier afgeslagen. Hij naderde het land dat hij zichzelf had toegeëigend. Dat was voor hem belangrijker dan de waarschuwing van iemand die hij niet ernstig kon nemen. Hij verlangde na een lange, schijnbaar eindeloze tocht naar een dak boven zijn hoofd. De krappe huifkar waarin het gezin al weken woonde, begon hem te benauwen. Hij snakke naar meer comfort.

De duisternis werkte als een koude deken op zijn humeur. De paarden trokken de kar op halve kracht. Bij zijn broer hadden ze water en verse haver gekregen, waardoor Robert ervan overtuigd was dat ze de nacht wel zouden doorkomen.

Stoppen was geen optie. Robert wilde op zijn nieuwe stek de touwtjes in handen nemen.

“Dat stomme wijf van mijn broer gaat mij niet vertellen wat ik moet doen,” zei hij tegen Jake, die bijna in slaap viel.

Jake zat dicht naast zijn vader op de bok, maar voelde zich mijlenver van hem verwijderd. Hij wierp een blik over zijn schouder naar zijn moeder en zus, die op de bankjes onder de huif zaten. Zijn moeder breide onverstoorbaar aan zijn tweede nieuwe sok, ondanks het geschommel van het voertuig. De eerste hing over de rand van de rieten mand naast haar.

Theresa zat over een boek gebogen. Hij had niet de indruk dat ze echt aan het lezen was en schrok toen ze opkeek in zijn richting. Haar gezicht straalde onrust uit.

“Alles in orde?” vroeg hij. Een geeuw ontsnapte hem.

“Ja,” antwoordde Theresa, al klonk ze niet overtuigend.

Jake begreep haar onrust. Hun vader had haar gekoppeld aan de zoon van een rijke plantage-eigenaar. Zijn zusje wilde niet trouwen, en al zeker niet met een man die ze niet kende. Ze had hem toevertrouwd dat ze als de dood was om, net als hun moeder, onder de knoet te belanden.

Jake wou niets liever dan zijn zusje helpen. Ze had hun vader toegeschreeuwd dat ze het huwelijk niet zag zitten. Het leverde haar een klap op, waardoor haar kaak gezwollen was.

Ik ben een lafaard omdat ik Terry niet verdedigde. Jake wendde zijn blik af. In de verte klonk het roepen van een uil, al leek het alsof iemand het geluid nabootste. De haren op zijn armen kwamen overeind. “Vader, ik denk dat ...”

“We zijn er bijna,” onderbrak Robert hem op dreigende toon. Hij wilde niet aan Rosita’s waarschuwing herinnerd worden. Ook hij had de uil gehoord, gevolgd door het gehuil van een wolf of coyote. Er lieten zich iets te veel dieren midden in de nacht horen.

Verborgen in de nachtelijke duisternis, onder het licht van de volle maan, reden iets meer dan dertig ruiters in de richting die de

verkenners hadden doorgegeven. De voorhoede hield zich schuil in het hoge gras. Met dierengeluiden gaven ze door dat er een huifkar met blanken op komst was. Ze hadden vier mensen geteld: twee mannen en twee vrouwen, met twee paarden en een muilezel. Dit zou een makkelijke klus worden.

De jongeman die voorop reed, slaakte een aanvalskreet. Zijn hart bonsde van de spanning. Dit was de eerste keer dat hij de leiding had. Zijn jongere broer reed naast hem. Als zonen van de chieftoeder voerden ze de voorhoede aan. Ze moesten bewijzen wat ze waard waren.

Hun gezichten waren zwart geverfd: de kleur van de dood. Wie hen in de weg stond, zou die vinden. De blanken waren indringers die hun land wilden stelen. Dat konden ze niet laten gebeuren.

"Ik zie ze," zei de jongste van de broers.

"Blijf achter mij." De oudste greep zijn boog.

Met tegenzin deed de jongste wat hem gevraagd werd. Hij hield zijn paard in en greep zijn wapens. De mannen moesten sterven. Wat er met de vrouwen zou gebeuren, hing af van hoe de aanval verliep.

Sinds de Nehmehneuh meesters te paard waren geworden, overtroffen ze elke andere stam in snelheid. Ze konden vechten vanop hun rijdieren, wat hen uniek maakte. Elke ruiter had een boog in de hand en een pijlenkoker op de rug. Het was tijd om toe te slaan.

Hun huidskleur viel amper op in het droge graslandschap. Dat was hun beste camouflage. Daarom trok een Nehmehneuh-krijger in schaamlap en mocassins ten strijde. Voor een onoplettende tegenstander konden ze makkelijk opgaan in hun omgeving.

Bij de blanken stonden ze bekend als Comanche, de naam die ze van hun vijanden hadden gekregen.

Het geluid van naderend hoefgetrappel deed Robert om zich heen kijken. Duisternis verhulde het landschap. Hij zag geen hand voor ogen, maar Rosita's waarschuwing klonk nu oorverdovend echt. Als hij niets deed, zou zijn gezin het niet navertellen. Zonder aarzeling greep hij zijn geweer.

Inwendig vloekend gaf hij de teugels aan Jake en controleerde zijn volle magazijnen. Tot zijn ontsteltenis hoorde hij zijn vrouw gillen. Hij moest haar en zijn dochter beschermen.

"Stop!" riep hij.

Op bevel van zijn vader trok Jake aan de teugels en bracht de paarden tot stilstand. Hij durfde hem niet tegen te spreken, al begreep hij niet waarom ze moesten stoppen.

Alle ogen waren nu op Robert gericht. Hij droeg een zware verantwoordelijkheid. De overmacht was te groot, al weigerde hij dat toe te geven uit trots.

“Er komen indianen op ons af. Waarom stoppen we?” Jake was zo in paniek dat hij niet merkte dat hij zijn vader tegensprak. In een reflex boog hij zijn hoofd voor de klap die hij verwachtte. Hij kwam niet.

“Omdat ze ons toch inhalen. We moeten vechten.” Robert overhandigde zijn zoon een revolver. De adamsappel van de jongeman gleed op en neer.

“Een laffe hond ben je, als je niet op dat ongedierte durft te schieten!”

“Oké, pa.” Jake nam het wapen met klamme handen aan, alsof het iets zou uitmaken tegen de krijgers met pijl en boog die hen naderden.

“Bescherm je moeder en je zus.” Met een streng gezicht zette Robert zijn hoed recht. De vijand was in de meerderheid en kon sneller pijlen afschieten dan hij kon herladen. Alleen al die vaststelling deed hem huiveren.

In stilte bad hij tot God. Hij hoopte dat de Hemelse Vader hem zou bijstaan, al wist hij niet hoe. Zijn ego en vooroordelen hadden zijn gezin in gevaar gebracht. Zelf was hij niet bang om te sterven, maar hij vreesde voor het lot van zijn vrouw en dochter. Dat kon erger zijn dan de dood.

Met trillende handen richtte hij zijn wapen. Hij lette niet op Jake, die als een standbeeld naast hem zat. Natuurlijk had de jongen het niet in zich om te schieten. De zachtaardigheid van zijn zoon stak hem tegen. Hoe vaak Robert hem had vervloekt en in hem teleurgesteld was, het idee dat hij nu zou sterven omdat hij te koppig was geweest om bij zijn broer te blijven, brak hem zuur op.

Zijn leven flitste aan hem voorbij in een macabere terugblik. Hij was geen goed mens. Was er een plek voor hem in de hemel? Hij had vernederd, gedomineerd, op anderen neergekeken en geweld gebruikt.

Hij vroeg God om vergiffenis. In zijn afkeer voor Rosita had hij er niet bij stilgestaan dat haar waarschuwing niet alleen op hem sloeg.